

Дадохъ имъ да живѣть спокойно
И да прѣбывать въ дворѣ повѣльно.
Послѣ това Аделайда сѣла
Столъ на гроба скойго Орестана
За честь да ссыдѣть повелѣва,
И за споменъ да сѧ знає дѣва.
А колибѣ, где є прѣбивала,
Гдѣ є была и гдѣ слѹговала
Прѣтвори въ дворѣ красный и избранный
За прибѣжище пѣтници страний.
Тѣкъ є красна наша Аделайда
Свако лѣто доходила млада,
И гробъ на ской милый походила,
И утѣхъ въ това находила;
Кога него тѧ испоцѣлава
„Ссѣзъ плачъ жалбы-ты испоманѣва;
Испомене свое-то страданїе,
Пропасть, тѣгъ, жалебъ и рыданїе !!
Креметъ, любовь та и почитанїе
Форнозоко-то къмъ ней вниманїе,
А при това и красный-тѣ бородъ
На дѣца-та имъ, дадохъ пободъ,
Та съ отвори сърдѣ т' на Аделайдъ
Къмъ Форнозовъ любовь и прѣдъ.
И тѣй тѧ, катъ Форнозъ обычала
Орестана полѣкъ завѣвлала;
Форноза любила самовѣльна
И у сичко мѣя была повѣльна,
Что-то и той былъ съ ней задокленъ,
И проводилъ вѣчъ жикотъ повѣленъ

